

שני סיפורים קצרים

מתוך החטיבה הלשונית של "חדר מכונות"

יותם דביר

1.

מצבו של החתול היה נורא. פרוותו הייתה מרוטה ומשובצת קרחות גדולות שחשפו עור דלוק עטור שלפוחיות מלאות נוזל צהבהב ומצחין. כלוב הצלעות שנתבחן בבהירות מבעד לעור השדוף עלה וירד לאט ובמאמץ רב. העיניים היו עצומות ושקועות בחוריהן. העפעפיים רטטו בתזזית של ייסורי גסיסה. לא יכולתי להשאיר את הברייה המסכנה מופקרת כך למוות סתמי, ואספתי אותה אל מחבואי שבין ההריסות. הזמנים היו קשים. המזון היה בדוחק, והשגתו כרוכה בסכנת חיים. כעבור ימים אחדים של טיפול מסור החל החתול לגלות סימני התאוששות ראשונים. מקץ שבוע נוסף היה בו כבר הכוח ליילל חלושות. משבוע לשבוע גבר תאבונו. עד מהרה התחוויר לי שאין בידי להשיג די מזון לכלכל את שנינו, אבל המחשבה שיחזור ויידרדר למצבו הקודם עוררה בי חלחלה. ידעתי מה עלי לעשות. התחלתי באיברים החיוניים פחות: אצבעות רגל אחת, מן הקטנה אל הגדולה. אחר כך אצבעות הרגל האחרת. אחר כך הרגל כולה. אחר כך פיטות עור ובשר מאזור המבושים. אחר כך האשכים ואיבר המין המדולדל (החתול טרף אותם בתאוה יתרה). לבסוף נכרתו הלשון והאף ונשלפו גלגלי העיניים. לא עברו חודשיים, והייתי לאסופה של מומים, צלקות ונקבים מדממים. החתול התרפק בגופו המלא והבריא על גופי המגודם והגווע וגרגר מבוקר עד ערב בהכרת טובה עמוקה. לו יכול, היה ודאי חובש את פצעיי. רק על ידי הכותבת שמרתי מכל משמר. יכולתי כמובן לבקש מן החתול לסיים את מלאכת הכתיבה של הסיפור במקומי. הייתי רוצה להאמין שהיה עושה זאת בחפץ לב, אבל חששתי שלא יבין כהלכה את צוואתי האחרונה. וכך או כך, אומרים שאין לסמוך על בעלי חיים. בפרט לא על חתולים.

2.

איש לא ידע מה מקורה של המארה הארורה. ידוע רק שבשנה הרביעית למחזור און־נוס פלשו אל היישובים נחילים של זבובי ענק טורפים. הזבובים, שמוטות כנפיהם היו כמאה ושבעים סנטימטר ומשקל כל אחד מהם הגיע לחמישה עשר קילוגרם, שרצו בכל פינה. תאבונם לא ידע גבול. לאחר שחיסלו את היבולים בשדות החלו לתקוף בעלי חיים ואנשים. מספרים שהייתה להם חיבה מיוחדת לבשרם של ילדים. חיבה זו היא גם שהביאה עליהם את כיליונם. לגופם של הילדים הוזרק נגיף מידבק שהרג את הזבובים בייסורים קשים, אלא שהנגיף גרם למוטציה לא צפויה בתאי הרבייה של נשאיו. כשנתגלתה עובדה זו כבר היה מאוחר מדי. כעבור שלושה דורות כמעט לא נותרו עוד בני אדם על פני כדור הארץ. החוקרים התווכחו ביניהם באיזה שם מדעי לכנות את היצור החדש אשר נתהווה מן ההכלאה המפלצתית בין הנגיף לאדם ואינם לכלות את המין האנושי. היו שהציעו לכנותו "חיית אדם" בשל גופו השעיר, אכזריותו והנהמות שהפיק מגרונו, אבל היו גם מי שהתנגדו נחרצות לשם זה בשל הערך המוסרי השלילי שנושא צירוף המילים, ובפרט שהמדע שואף תמיד להיות נטול פניות במידת האפשר. בסופו של דבר הסתיימה המחלוקת על השם בשפיכות דמים שכילתה את שארית האנושות. את הדברים האלה סיפרה לי בילדותי סבתי עליה השלום. היא כינתה אותם "משל". כאשר הקשיתי ושאלתי מהו הנמשל, התחמקה סבתי ממענה ופטרה אותי לבסוף באמירה "כשתגדל תבין". חלפו מאז ימים רבים, ועודני תוהה כיצד לפרש את הסיפור. לעיתים אני משתעשע ברעיון שהטעם לתהייתי ארוכת השנים הוא שמעולם לא התבגרתי. למען האמת, מקנן בי חשד עמוק שהסיפור הכתיב בחשאי את מסכת חיי כולה, שמסכת זו לא הייתה אלא ניסיון ארוך ומתמשך לחמוק מן הנמשל. אינני יודע, אפשר שמחשבה זו היא לא יותר מהזיהי טורדנית של אדם זקן בערוב ימיו. ואפשר שאין מדובר כלל במשל.

יותם דביר הוא אמן שפועל בקווי התפר שבין צילום, מיצג, פיסול, מוזיקה וכתיבה. "חדר מכונות" הוא גוף עבודות חזותי, מוזיקלי ולשוני שבוחן את היחסים בין הגוף למכונה בזיקה לשיח התשוקה.